

Άρειος Πάγος: 1720/1997, Τμήμα Β'

Πηγή: Ε.Ε.Δ 58/99, σελ. 135

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Εργατικό ατύχημα υπάρχει και όταν επιδεινώθηκε η ήδη νοσηρή κατάσταση του οργανισμού του εργαζομένου, λόγω εκτάκτων και εξαιρετικών συνθηκών εργασίας ή μετά την εκδήλωση προϋπαρχούσης νοσηράς καταστάσεως εξακολούθησε η ίδια όπως και πριν απασχόληση του παθόντος, με αποτέλεσμα να επιδεινωθεί περαιτέρω η κατάσταση της υγείας του, εφ' όσον η εξακολούθηση αυτής της εργασίας του δεν επιτρέπετο να αξιωθεί από αυτόν.- Σε μια τέτοια όμως περίπτωση, τίθεται ως αναγκαία προϋπόθεση η γνώση της ασθενείας του εργαζομένου από τον εργοδότη, η οποία δημιουργεί την υποχρέωση του να μην αξιώσει τη συνέχιση της υπό τις αυτές συνθήκες.- Ο παθών από εργατικό ατύχημα διατηρεί σε κάθε περίπτωση, δηλ. ακόμη και όταν ο εργοδότης υπό ορισμένες προϋποθέσεις απαλλάσσεται της υποχρεώσεως του προς αποζημίωση, την αξίωση του για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, εφ' όσον το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα αυτού ή προστηθέντος του.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/ 1915 άρθρα 1 και 2. Κ.Ι.Ν.Δ. άρθρο 66 παρ. Ρ. Α.Κ. άρθρα 288, 662 και 932.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος, κ. Γ. Βελλής

Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης, κ. Ευάγγ. Κρουσταλάκης

Δικηγόροι: η κυρία Ελευθερία Παλυβού, ο κ. Δημ. Πέππας

Κατά τη σαφή έννοια του άρθρου 1 του ν. 551/1915, το οποίο, όπως κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920 (περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχημάτων εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων), ισχύει και επί ναυτικής εργασίας (άρθρο 66 παρ. β' του Κ.Ι.Ν.Δ.), ως ατύχημα από βίαιο συμβάν, που επήλθε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής σε εργάτη ή υπάλληλο των εργασιών ή επιχειρήσεων των αναφερομένων στο άρθρο 2 του αυτού β.δ., θεωρείται κάθε βλάβη του σώματος ή της υγείας, η οποία είναι αποτέλεσμα βιαίας και αιφνίδιας επενέργειας εξωτερικού αιτίου που δε θα ελάμβανε ύπαρξη χωρίς την εργασία και την εκτέλεση της υπό τις δεδομένες περιστάσεις. Οι όροι του βίαιου συμβάντος υφίστανται και όταν επιδεινώθηκε η νοσηρή κατάσταση του οργανισμού του εργαζομένου λόγω εκτάκτων και εξαιρετικών συνθηκών εργασίας ή μετά την εκδήλωση προϋπαρχουσας νοσηρής κατάστασης εξακολούθησε η αυτή όπως και πριν απασχόληση του με αποτέλεσμα να επιδεινωθεί περαιτέρω η κατάσταση της υγείας του, εφόσον η εξακολούθηση αυτή της εργασίας του δεν επιτρεπόταν να αξιωθεί από αυτόν, σύμφωνα με τα άρθρα 288 και 662 Α.Κ. (Ολ.Α.Π. 1287/1986, 937/1975). Προϋποτίθεται στην τελευταία αυτή περίπτωση γνώση της ασθενείας του εργαζομένου από τον εργοδότη, η οποία και δημιουργεί την υποχρέωση του να μην αξιώσει τη συνέχιση της εργασίας υπό τις ίδιες συνθήκες (Α.Π. 1673/1983, 1529/1980). Ο παθών διατηρεί σε κάθε περίπτωση - δηλαδή και όταν ακόμη υπό ορισμένες προϋποθέσεις ο εργοδότης απαλλάσσεται της υποχρεώσεως για αποζημίωση του - την αξίωση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης κατά του εργοδότη, εφόσον το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα αυτού ή προστηθέντος από αυτόν προσώπου (Ολ.Α.Π. 1117/1986). Στην περίπτωση θανατώσεως του εργαζομένου η χρηματική ικανοποίηση επιδικάζεται στην οικογένεια του θύματος λόγω ψυχικής οδύνης (άρθρο 932 εδ. γ' Α.Κ.). Στην προκειμένη υπόθεση το Εφετείο δέχτηκε ότι ο σύζυγος της αναιρεσείουσας Ε.Γ. - Π. είχε προσληφθεί με σύμβαση ναυτικής εργασίας και εργάστηκε ως ναύτης και στη συνέχεια ως ναύκληρος στο πλοίο Ε/Γ - Ο/Γ «Ι.» των αναιρεσιβλήτων από 30.8.1988 μέχρι 12.7.1989 που αποβίωσε, ότι οι συνθήκες εργασίας του στο πλοίο αυτό, το οποίο εκτελούσε δρομολόγια στη γραμμή Πειραιά - Αίγινα -Μέθανα - Πόρο, ήσαν κανονικές, ότι αυτός έπασχε μεν από προχωρημένου βαθμού αθηρωμοτοσκλήρυνση των στεφανιαίων αρτηριών, εμφάνιζε καρδιακή υπερτροφία και είχε υποστεί κατά το παρελθόν έμφραγμα του μυοκαρδίου, όμως η πάθηση του αυτή δεν ήταν γνωστή στον ίδιο ούτε στους εργοδότες του ή τον πλοίαρχο, και ότι, χωρίς να συντρέξουν έκτακτες ή ασυνήθιστες και ανώμαλες συνθήκες εργασίας, υπό συνήθεις και συμφυείς με τη φύση του ναυτικού επαγγέλματος περιστάσεις υπέστη στεφανιαία θρόμβωση και απεβίωσε. Με βάση αυτές τις παραδοχές το Εφετείο έκρινε ότι δε συνέτρεξε εργατικό ατύχημα και απέρριψε

την αγωγή της αναιρεσείουσας (συζύγου του αποβιώσαντος), με την οποία ζητούσε αποζημίωση, έξοδα κηδείας και χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης. Έτσι, δεν παραβίασε τους ανωτέρω αναφερόμενους κανόνες ουσιαστικού δικαίου και είναι αβάσιμοι οι υποστηρίζοντες το αντίθετο, πρώτος λόγος του κυρίου δικογράφου και δύο πρόσθετοι λόγοι, από το άρθρο 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ.

Ο δεύτερος λόγος του κυρίου δικογράφου, από το άρθρο 559 αριθμ. 11 Κ.Πολ.Δ. είναι αόριστος, διότι η αναιρεσείουσα δε διευκρινίζει ποιες καταστάσεις δρομολογίων και ποιες καταθέσεις μαρτύρων δεν έλαβε υπόψη το Εφετείο. (Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της 1279/1995 αποφάσεως του Εφετείου Πειραιώς).